

Hồi 26

Nhất Thốc Dã Tẩu

Lúc bấy giờ trời đã sẩm tối, trong tửu lầu đèn nến sáng choang. Tửu lầu bày biện hào hoa, đối với thị trấn nhỏ hẹp này thật không tương xứng chút nào. Tử Lăng tự nghĩ thầm:

“Tửu quán trà đình là nơi tụ họp của giới võ lâm giang hồ, mình vào đây không chừng có thể dò thám ra địa điểm của Tử Vong Động.”

Chàng lẩn chen theo thực khách, ung dung bước lên lầu. Vừa đặt chân lên đến lầu, chàng bỗng đứng khựng lại... hơn hai chục chiếc bàn đều chật ních thực khách. Thoạt nom cách phục sức, hết chín trong mười vị là thuộc giới võ lâm giang hồ.

Với chiếc áo xanh đầy vẻ phong sương, chen vào toán người y xiêm tươm tất, tự nhiên gây ra sự chú ý của nhóm thực khách, họ đều đổ dồn đôi mắt hiếu kỳ về phía chàng.

Vấn Tử Lăng neho mày tỏ vẻ khó chịu, chàng tìm mãi mới được một chỗ ngồi khiêm nhượng trong tận góc phòng.

Chiếc bàn đã được hai gã đại hán chiếm ngồi đối diện, có Tử Lăng thêm vào, tự nhiên càng thêm chật chội.

Hai gã đại hán có thân hình vạm vỡ, đôi mắt sáng quắc, lưỡng quyền nhô cao, thoạt trông cũng đủ hiểu họ là hai tay giang hồ hảo hán.

Thấy Tử Lăng chen vào ngồi cùng ban, cả hai lộ vẻ không vui, trừng mắt nhìn chàng...

Chàng cũng không buồn để ý đến họ, cất tiếng sang sảng gọi:

- Tửu bảo! Hãy mang rượu đến cho ta!

Bọn tửu nhị dường như trông thấy tình thế đang căng, lăm lét bỏ ra xa...

Vấn Tử Lăng vừa định cất tiếng gọi nữa, thành linh gã đại hán ngồi đối diện chàng vụt vỗ bàn, kêu to:

- Lão nhị, hôm nay chúng mình thật là vận rủi... ai đời lại có tên ăn mày ngồi cùng bàn...!

Gã đại hán được bạn hán gọi là lão nhị, vội đẩy đĩa xương gà qua trước mặt Tử Lăng, rồi cười sắc súa:

- Tiểu tử! Khỏi phải kêu la làm gì...! Hôm nay Lý nhị gia đãi ngươi một bữa...!

Còn ly rượu cạn hán sẵn tay đẩy qua phía Tử Lăng, rồi tiếp:

- Còn mớ rượu này ta thưởng cho mi luôn thế...!

Cả lầu thực khách đều cười ầm lên...

Sự có mặt của chàng đã gây mầm kỳ thị đối với họ rồi, nên sẵn có cơ hội hạ nhục chàng, tự nhiên đây là một dịp để họ cười thỏa thích.

Tử Lăng vẫn giữ vẻ thản nhiên mỉm cười thốt:

- Lòng hảo tâm của hai vị, tại hạ xin có lời cảm tạ!

Vừa nói chàng từ trong lòng rút ra một nén vàng, đặt trên bàn, rồi tiếp:

- Bên mình kẻ hèn này vẫn còn thừa đủ để trả tiền rượu, chưa cần đến hai vị phải nhọc tâm...! Này...! Tửu bảo...! Hãy mang rượu đến!

Thình lình gã đại hán được gọi là lão nhị đưa tay ra ấn nhẹ nén vàng xuống...

Nội công của hán thật tuyệt vời, nén vàng nặng hơn sáu lượng ấy vụt bị ấn phụt xuống bằng phẳng với mặt bàn, xem tình thế trừ phi cửa mặt bàn ra, bằng không, không tài nào lấy nén vàng lên được.

Lão nhị cất tiếng cười ha hả:

- Gã ăn mày kia! Ngươi định giở thói hách dịch trước mặt lão nhị gia đây à?

Tử Lăng điềm nhiên đáp:

- Chiếc bàn này do hai vị làm hư, tiền bồi thường tại hạ sẽ không biết đến!

Nói xong chàng đưa ngón tay trở ra khẽ chỉ nhẹ vào thoi vàng, ngón tay dường như có một sức lực cực mạnh, thoi vàng nhẹ nhàng theo đà ngón tay đưa lên, chàng chậm rãi đặt nó vào lòng bàn tay trái.

Thấy bản lãnh của Tử Lăng, hai gã đại hán nhìn nhau cả kinh!

Lý lão nhị bẽn lễn thốt:

- Hai anh em tôi đã nhìn lầm, thì ra các hạ cũng là tay luyện võ tinh thông!

Vẫn giữ thái độ thân nhiên, Tử Lăng đưa tay vỗ nhẹ vào bàn. Đột nhiên chiếc bàn vụt tan biến thành một đồng bụi phấn, chén, đĩa, ly rơi "leng xeng" xuống sàn nhà.

Tất cả thực khách có mặt đều kinh hoàng thất sắc, có kẻ kinh ngạc đến buột miệng kêu to lên.

Tử Lăng thông thả đứng dậy, cười nhạt:

- Chiếc bàn đã mất, tại hạ bây giờ định kính hai vị mỗi người một ly cũng không được nữa rồi!

Nói xong chàng quay mình định lui bước.

Vừa cất bước một tiếng quát của Lý nhị vụt vang lên:

- Hãy đứng lại!

Tử Lăng quay lại hỏi:

- Hai vị còn điều chi dạy bảo?

Hai người đồng thanh nói:

- Ngu huynh đệ hôm nay lỡ xúc phạm đến tay cao thủ, nhưng các hạ muốn rời khỏi nơi đây, tối thiểu phải giẫm qua xác của hai anh em chúng tôi mới mong thoát khỏi!

Vấn Tử Lăng kinh ngạc bảo:

- Chúng mình không oán không thù, hà tất phải lấy sự chết chóc dọa nhau!

Gã đại hán họ Lưu, từ sau lưng rút ra cây Phán Quan Bút đỏ mặt hét to:

- Hà Lạc Song Bút chưa bao giờ hèn nhát rút lui, hôm nay chúng ta dù có thác tại đây, dạ cũng cam đành...!

Theo lệ thông thường của giới võ lâm giang hồ, họ xem danh dự trọng hơn tánh mạng, cho nên hai gã Hà Lạc Song Bút mặc dù khiếp sợ tài nghệ của chàng trai trẻ, nhưng trước mặt quảng đại quần chúng, thà rằng thác chứ không để mất mặt...!

Vấn Tử Lăng tấn thối lưỡng nan, chàng khẽ mỉm cười:

- Trên lầu chật hẹp thế này, quần võ với nhau tôi sợ e bất tiện...! Vả lại còn phiền đến chư vị ở xung quanh nữa.

Hà Lạc Song Bút gạt ngang:

- Các hạ quá lo xa, tôi nghĩ không cần phải đi đâu, thử sức tại đây cũng được rồi!

Kỳ thật, lúc bấy giờ quần chúng đã tự động tản ra bốn phía, để lộ một khoảng trống hơn hai trượng vuông, thâm tâm họ là muốn có cuộc đụng độ nảy lửa để xem cho sướng mắt...

Không còn nước rút lui được nữa, Tử Lăng gằn giọng thốt:

- Hai vị quyết tâm muốn thử sức, xin mời xuất chiêu trước!

Hà Lạc Song Bút vội song song đưa võ khí lên...

Bỗng nhiên... có tiếng quát to:

- Hãy khoan, các vị ngưng động thủ, lão phu có đôi lời muốn nói!

Giọng nói tuy nhỏ, nhưng có một uy lực làm cho người nghe phải phục tùng...

Tất cả đều quay đầu lại, một lão già lùn ốm, hai tay nâng hai ly rượu ung dung bước vào vòng chiến...

Hà Lạc Song Bút đồng bước thối một bước hỏi:

- Lão tiền bối có điều chi dạy bảo...?

Lão già mỉm cười nói:

- Đồng xuất chiêu ấu đả với nhau, sự tử thương sẽ khó tránh, lão phu xem chàng thanh này khí phách hiên ngang, nên trước khi đôi bên cùng nhau quyết tử, lão phu xin kính chàng một ly!

Nói đoạn tay nâng ly rượu đưa đến trước mặt Tử Lăng.

Văn Tử Lăng cười nhạt:

- Từ trước đến giờ chưa quen biết nhau, thực ra không dám làm phiền đến tiền bối!

Lão già cười lên ha hả:

- Tứ hải giai huynh đệ, tiểu hiệp hà tất phải khách sáo làm gì!

- Tại hạ không quen thù tạc, lão tiền bối chớ nài ép!

Lão già sa sầm nét mặt:

- Như thế thì các hạ nhất định từ chối hảo ý của lão phu à? Đương nhiên phải phạt mới được!

Văn Tử Lăng nổi xung kêu lên:

- Thế ra lão tiền bối có ý định cùng tôi thử vài chiêu phải không?

Lão già ung dung đáp:

- Lão phu không muốn đập nhau chí mạng, chỉ muốn các hạ uống cho hết ly rượu này!

Vừa nói xong, rượu từ trong ly của lão già vọt trào vọt lên thành những cây tên rượu, nhắm Tử Lăng bay vọt đến.

Tử Lăng tấm tắc khen thầm, nội công của lão già quả thật cao cường, chàng không trừ, hướng về phía Hà Lạc Song Bút mỉm cười bảo:

- Tôi cũng mượn rượu này để kính dâng hai vị.

Những tên rượu vừa bay đến mặt chàng bỗng nhiên biến thành hơi, bay lên rồi thành linh tụ lại thành hai lần tên rượu bay vút đến miệng của hai gã đại hán.

Hai gã nọ thật ra chưa nếm được mùi rượu, nhưng mặt mũi đều bị rượu tưới ướt mem, cơn tức giận của họ bị sự kinh ngạc trấn áp đi mất!

Lão già tấm tắc khen:

- Các hạ tuổi tuy còn nhỏ, nhưng tài cao, nội công đã tinh thông đến mức, biến rượu thành hơi lại tụ hơi thành rượu. Còn có thể chia ra làm đôi, tặng mỗi người một nửa, lão phu thật khâm phục vô cùng!

Hà Lạc Song Bút càng nổi giận, đưa tay vuốt rượu trên mặt, đoạn quơ song bút lên định xông tới tấn công.

Lão già lùn quát to:

- Hai vị định quyết?

Hai vị đồng thanh đáp:

- Đại trượng phu xem việc chết nhẹ tựa lông hồng, chúng tôi thà thác chó không chịu nhục.

Lão già cười gằn:

- Lão phu tự hổ thẹn sức mình còn non kém, hãy nghe lời ta khuyên bảo, hai người nên rời khỏi chỗ này là thượng sách!

- Lão tiền bối hà tất lại đi bức bách chúng tôi quá đổi?

Lão già thành linh đưa tay vào lòng rút ra một món ám khí, đưa ra trước mặt hai gã đại hán, đoạn trầm giọng thốt:

- Hai vị chưa biết danh lão phu, nhưng vật này chắc có lẽ hai vị đã từng thấy qua chứ?

Chẳng đợi lão nói dứt câu, Hà Lạc Song Bút vụt biến đổi sắc mặt ấp úng thốt:

- Xin lão tiền bối hãy thứ lỗi, kẻ hèn này có mắt như không trông!

Lão già xua hai tay:

- Bất tất phải nhiều lời, hai vị rút lui cho mau!

Vì lão già lùn đứng xoay lưng với Tử Lăng, nên chàng không hiểu lão ta đưa vật gì cho hai gã kia xem, đương nhiên chàng cũng không hiểu lão là ai!

Hai gã đại hán tỏ vẻ sợ hãi vội vã bước ra, đoạn cắm đầu đi xuống tử lâu một mạch...

Tất cả thực khách trên lầu, đều giương mắt tập trung về phía Tử Lăng không phải khinh thị như lúc chàng vừa mới đến, mà đều tỏ dấu hoài nghi và thần phục...!

Đuổi hai gã đại hán đi xong, lão già ung dung quay về phía Tử Lăng thốt:

- Lão có chút việc quan trọng, muốn cùng các hạ riêng rẽ trao đổi được chứ?

Thấy sắc diện của lão già không có ác ý, Tử Lăng liền gật đầu:

- Tại hạ xin tuân lời...!

Lão già liền lập tức quay mình nhanh nhẹn quay bước xuống lầu, xuyên ra đường phố rồi đi thẳng một mạch ra khỏi thị trấn...

Tử Lăng im lặng theo sau...

Đi thêm một đoạn đường, lão già mới dừng lại chăm chú nhìn Tử Lăng, rồi hỏi:

- Các hạ xin cho biết qua danh tánh.

Tử Lăng thẳng thắn đáp:

- Tại hạ họ Văn tên Tử Lăng...!

Lão già mỉm cười:

- Lúc nãy trên tử lâu, các hạ đã xuất một chiêu tuyệt kỹ biến chiếc bàn thành bụi phấn, lão phu đã có vẻ hoài nghi... đến lúc các hạ nung rượu thành hơi, lại tụ hơi thành rượu, điểm thần công tuyệt học ấy, lão phu có thể đoán chắc được hơn nửa phần là môn học này xuất xứ bởi một bạn thâm giao của lão phu, tên Giang Nam Hật...!

Tử Lăng xúc động kêu lên:

- Xin lão tiền bối cho tại hạ biết qua phương danh quý tánh...!

- Bấy lâu nay lão phu ẩn cư nơi rừng sâu núi thẳm, tên họ không cần dùng đến, người quen thuộc thường gọi lão phu là Nhất Thốc Sã Tẩu...!

Chuyện gặp gỡ quá bất ngờ, Tử Lăng mừng quá đổi, chàng cao hứng ngâm hai câu thơ cổ:

- Ma tận thiết hài vô mịch xứ... Đắc lai toàn bất phi công phu! Tôi và Giang Thu Lăng đi tìm lão tiền bối suốt tháng trời không gặp, hôm nay suýt đánh nhau vỡ đầu mới có cơ hội biết nhau! Thật là một thất lễ với lão tiền bối vô cùng!

Rồi chàng đem sự việc xảy ra nơi Hải Tâm Sơn thuật lại tường tận.

Nhất Thốc Dã Tẩu cảm động thở dài, hai hàng lệ nóng từ từ lăn trên đôi má nhăn nheo, lão khóc cho người bạn thâm giao phải thác dưới tay ác phụ!

Tử Lăng bần khoản nói tiếp:

- Lão tiền bối có biết địa điểm của Tử Vong Động ở nơi nào không?

Lão già lắc đầu:

- Lão phu cũng mới nghe qua lần đầu!

Tử Lăng nheo mày tiếp:

- Dù sao cũng phải tìm cho kỳ được địa điểm ấy, để giải cứu Giang cô nương.

- Lẽ dĩ nhiên lão phu cũng không thể ngồi yên không ra tay giúp đỡ. Theo lão phu suy đoán thì lão Ngũ Độc Thần Quân này chắc cư trú cách đây không xa. Phía bắc thị trấn này khoảng hai mươi dặm, là dãy núi Hắc Lan Sơn, nơi ấy địa thế hiểm trở, có lẽ Tử Vong Động nằm ở trong vùng ấy!

Tử Lăng vội vã tiếp lời:

- Thế thì chúng mình đến đây tìm xem!

Hai chục dặm đường đối với thuật khinh công tuyệt đỉnh của hai người, có thấm vào đâu, không bao lâu đã đến nơi...

Dãy Hắc Lan Sơn tuy không rộng lắm, nhưng núi non hiểm trở, đường núi cheo leo, mây mù che phủ dày đặc...

Hai người vừa đặt chân đến đây bắt đầu cảm thấy việc tìm kiếm sẽ khó khăn vô cùng!

Tử Vong Động có ở trong dãy núi này không, chưa thể quyết đoán được, còn muốn tìm cho ra manh mối phải phí rất nhiều ngày giờ.

Nhất Thốc Dã Tẩu suy nghĩ giây lâu, đoạn đưa ý kiến:

- Theo ý lão phu, vùng núi này đã hiểm trở lại rộng lớn, nếu chúng mình tập trung đi tìm sẽ phí nhiều thời giờ. Chi bằng phân làm hai cánh, cậu đi cánh tả còn phần tôi đi cánh hữu nếu tìm ra được, chúng mình sẽ liên lạc nhau!

Tử Lăng thắc mắc hỏi:

- Tối thiểu chúng mình phải có một điểm tựa để làm chỗ liên lạc chứ?

Nhất Thốc Dã Tẩu thò tay vào túi lấy một viên đạn tròn màu đỏ thẫm, trao cho Tử Lăng rồi dặn:

- Đây là Lưu Hỏa Hoàn do lão phu tự chế lấy, đạn này được những tay thợ săn thường dùng, nếu cậu tìm thấy Tử Vong Động, hãy lập tức bắn mạnh viên đạn lên không, ánh lửa cháy rực của nó phát ra, lão phu sẽ nhìn thấy và tìm đến nơi, ngược lại nếu thấy có tín hiệu tương tự của lão phu, cậu cũng dò theo đấy mà đến gặp lão!

Vấn Tử Lăng đón lấy viên đạn cẩn thận cất kỹ vào túi, chấp tay vái chào cụ già đoạn nhún mình bay vụt về phía cánh rừng phía tả.

Chàng vừa phóng mình lao đi vừa thầm nghĩ:

"Nơi tử lâu...! Lão già cốt ý là dò thám công lực của mình thôi nếu thật tình thử sức, chưa chắc mình địch nổi lão ta."

Vừa đi vừa suy nghĩ, phút chốc đã đến sườn đồi, chàng ngẩng nhìn địa thế, đoạn nhắm đỉnh núi thẳng đến.

- o O o -